

Danmark er det eneste europæiske NATO-land, som kun er observatør; og det forhold ændrer sig altså ikke af, at Sverige og Finland i første omgang vælger observatørstatus i Vestunionen. Vi hører ikke hjemme blandt de tidligere neutrale lande; vi har en lang tradition for et forsvarspolitisk engagement, for forsvarspolitisk alliance, og det er usolidarisk ikke at tage medansvar på det forsvarspolitiske område. Det er faktisk ansvarsløst, når lande ikke påtager sig et fælles ansvar, som alle europæiske lande jo er afhængige af.

For de øvrige undtagelser har forudsætningerne også ændret sig:

ØMU'en. Vi har oplevet valutauro – dog især i andre lande – men det tydeliggør det behov, der er for at have faste valutakurser.

Politi- og asylsamarbejdet. De seneste to år har verden jo ikke vist sig at blive mere fredelig. Vi har faktisk en mere ufredelig verden i øjeblikket, og derfor har vi behov for at gøre noget ved international kriminalitet.

Statsborgerskabet. Det har jo vist sig, at de bekymringer, nogle havde, da man lavede undtagelserne, ikke holder stik. Der er ikke noget grundlag for bekymringerne, der er ikke nogen, der har forsøgt at antaste det danske statsborgerskab.

Med Nordens ja er vejen banet for en ny og konstruktiv EU-debat. EU-modstandernes grundlag for nej er forsvundet; det var måske en af grundene til, at der var lidt tumult her i starten. For der er jo ikke længere noget alternativ til medlemskabet i EU, hvis man ønsker internationalt samarbejde. Nu er Norden med i EU, og derfor kan man altså ikke længere få befolkningen til at hoppe på den der med, at der er et alternativ ved et nordisk samarbejde. Så jeg håber, at det så kan blive startskuddet til, at vi får en konstruktiv debat og får afskaffet den frygt og den skepsis, der desværre har været i store dele af befolkningen.

Tiden er inde til, at socialdemokraterne følger Max Bæhrings gode råd og afskaffer de danske undtagelser. I Socialdemokratiet har man en særlig forpligtelse til en åben og ærlig debat forud for 1996, fordi det jo netop var de socialdemokratiske vælgere, der i stort tal sagde nej sidste gang.

Vi er jo som bekendt medforslagsstillere til den dagsorden, som hr. Ove Fich fremsatte, og den vil vi naturligvis stemme for. Enhedslistens dagsorden har vi vanskeligt ved at se noget formål med. Den lægger op til, at man skal passe

på med at komme i gang med debatten for tidligt, og det er jo faktisk lige det modsatte, jeg har stået og plæderet for her i dag; så den kan vi bestemt ikke støtte.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg må tilstå, at jeg med stigende undren lyttede til Venstres ordførerindlæg her, og jeg måtte kigge efter igen for at se, hvordan forespørgslen er formuleret i henhold til dagsordenen: »Forespørgsel til udenrigsministeren om regeringens planer om en grundig offentlig debat om grundlaget for Danmarks deltagelse i EU-regeringskonferencen i 1996.«

Vi fik så i her indlægget et bud på – om jeg så må sige – substansen fra Venstres side, og man kunne jo så ud af det udlede, at fru Charlotte Antonsen mener, at måden at få gang i den offentlige debat på er ved at provokere. Det er ved at rive det dér nationale kompromis i stumper og stykker og sige, at det ikke længere holder.

Derfor er det også med en vis ulyst, at jeg går ind i substansdiskussionen, men jeg må alligevel gøre det, for jeg vil godt spørge fru Charlotte Antonsen direkte: Når det nu her fra talerstolen bliver sagt, at Venstre mener, at undtagelserne er skadelige, og det samtidig nævnes, at de kun har været i kraft i trekvart år, hvad er det dog så for en mangel på langsigtet politik, der har fået Venstre til at tilslutte sig det nationale kompromis? For Venstre var dog med.

Jeg har også nogle spørgsmål om WEU, som jo er en af yndlingsaversionerne eller præferencerne, hvad man nu skal kalde det. Når fru Charlotte Antonsen siger, at der ikke er risiko for konflikt mellem amerikanske synspunkter og europæiske, glemmer hun så helt den ensidige amerikanske beslutning om våbenembargoen over for Bosnien-Hercegovina? Har hun slet ikke hørt, at Willy de Claes, NATO's nye generalsekretær, forleden sagde, at det lands behov for solidaritet aldrig har været større end nu? Hvis WEU kører af sted den ene vej, og USA ensidigt kører af sted den anden vej, hvad ender vi så med i Eksjugoslavien? At WEU for at bevare eller skabe fred præcisionsbomber våben, som USA har leveret til en af parterne? Er det dér, vi skal hen?

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Jeg tog ikke tid, men jeg tror, at to tredjedele af den tid, fru Charlotte Antonsen brugte heroppe, blev anvendt på de fire danske undtagelser.